

I
2333
2

ANGELČEK

**OTROKOM PRIJATELJ,
UČITELJ IN VODITELJ**

**UREDIL
ANTON KRŽIČ**

XXIII. TEČAJ

**V LJUBLJANI 1915
IZDALO DRUŠTVO „PRIPRAVNIŠKI DOM“
Natisnila Katoliška tiskarna**

ANGELČEK

Otrokom prijatelj,
učitelj in voditelj

Uredil

Anton Kržič

Triindvajseti tečaj

V Ljubljani 1915

Izdalo društvo „Pripravniški dom“.

Natisnila Katoliška tiskarna.

II e 33382 c

D 14. XI. 1946 / 2394

	Stran
Pastir Jure	98
Sv. Peter, čebelar. (Legenda)	102
Ob sklepu	103
Resnica vedno velja	114
Slika Matere božje	124
Vlado na počitnicah	130
Begunec Franjo	135
Kako sta Joško in Marica pomagala vojakom	140
Orožnik	146
Zgodnja čebelica	150
Poldkina živinica	151
Povsod dobro, doma najbolje	152
Naš Lojzek	153
Mali stražnik	158
Prvi sneg	162
Mali lončevзец	167
Junak z mečem in rožnim vencem	171
Krizantema. (Legenda)	172
Zvestoba mladega junaka	173
Božični večer	178
Mamica sanja	182
»Meni nič ne pomaga!«	189

Lepi nauki in opomini.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec:	
1. Slava ponižnosti	11
2. Kaj je ponižnost	27
3. Notranja ponižnost	40
4. Ponižnost v govorjenju	56
5. Ponižnost v dejanju	75
6. Ponižnost v zvezi z drugimi čednostmi	88
7. Napačna ponižnost	106
8. Kako si pridobivajmo ponižnost	120
Na vojsko!	30
Molite k sv. Jožefu!	47
Vsak dan praznik!	79
Zivalca te uči	138

	Stran
Prvoobhajancem	173
Spominjajmo se umrlih	174
Zgled ponižnosti	186

Dopisi.

V Trnovem. (Vnete čitate-ljice »Angelčka«)	31
Središče na Štajerskem. (Za-dovoljiv napredek v »Ma-rijinem vrtcu«)	180
Marijin vrtec v Žužemberku	190

V zabavo in kratek čas.

Naloge	80, 112, 144, 176
Rebus	16
Šaljiva vprašanja	16, 48, 80, 112, 144, 176
Zastavica	48
Kratkočasnice:	
Bistroumen odgovor	143
Resno vprašanje	160

Slike.

Zastavonoša	3
Jezusček me ima rad	13
Zgodnja ukazeljnost	21
Pridna učenka	35
Ničemurnost	43
Pomladna vinjeta	52
Ošaben deček	60
Radostno tekmovanje	71
Bril bi se rad	77
Urednikova slika	86
Ta bo vrl planinec, kaj?	104
Vnebovzetje Device Marije	121
Skrbna varihinja	136
Mlada naravoslovca	141
Deček in konjiček	155
Na smrtni postelji	157
V nezanesljivem varstvu	168
Pes s palico	181
Zamišljena deklica	187

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 1. V Ljubljani, dne 1. januarja 1915. XXIII. teč.

Na ledu.

Oj, potoček, to je pravo,
da skrbiš nam za zabavo!
Letni čas si nas hladil
in pijačo nam delil,
zdaj pa v svoj ledeni plašč
si odel se kot nalašč.

Na tem plašču — hopsasaj!
je veselje, da je kaj!

Saj po ledu gre kot vlak;
a če se prevrneš vznak,
je za glavo to hudó,
ker na ledu je trdó!

Nekaj padcev nič ne dé:
s tem se vadijo peté!
Z vajo in trpljenjem, znaj,
se doseže marsikaj!

Maksimov.

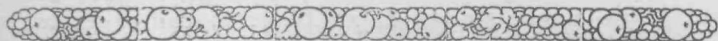
Ali kaj pomisliš . . . ?

Otroci, ki ne vedo, kaj je pomanjkanje, ki jim mama odreže bele pogače in nudi maslenih žemljic, kadar jih požele, pač ne pomislijo, koliko rok se je trudilo, preden je bil spečen kruhek. Ko bi jim kdo razložil, kako dolga je pot, ki jo napravijo zrnca, preden jih porabijo za kruh, bi imeli do vsake mrvice veliko večje spoštovanje bi vsak grizljaj kruha zaužili z veliko večjo hvaležnostjo. Pšenična zrnca, ki jih vseje kmetič v razrahljano zemljo v hladni jeseni, se uničijo takorekoč sama sebe, da dajo življenje novi bilki, novemu klasu. Zrnca se omehčajo; iz njih poženejo klice, ki pridejo na dan kot zelena travica. Zimski sneg je takorekoč plašč, ki s svojo beloto varuje, da ta trava čez zimo ne segnije; pomladansko solnce pa da tem nežnim bilčicam novega življenja. Iz blatne zemlje se začno krepko dvigati; urno se razvijajo. Majnikova toplota izvabi iz visokoraslih zelenih bilk nežno klasje, ki dviga hrepeneče glavice proti višnjevemu nebu, odkoder takorekoč prosi rose in blagoslova. Čedalje bolj stasito in ponosno se klanjajo lepi restasti klasi v rahlem vetriču drug drugemu, kakor bi vedeli, da se v njih osrčju zbirajo skromni ovojčki, ki srkajo iz rodovitnih tal sladko mlekce za poznejša trda zrnca. In res, Komaj so se bilke ustalile, že najdeš v klasu majhne mehurčke, polne belemu mlekcu podobne snovi —. To mlekce se prikaže pozneje kot fina moka v strjenih zrnih. Pride julij. Žitno polje je podobno morju, ki na njem valovi zlata pšenica. Pridejo ženjice z nabrušenimi srpi; urnih rok žanjejo in vežejo goste pšenične bilke z bogato obloženimi klasovi v snope. Vozniki jih odvažajo v kozelce, kjer jih oblože, da se posuše. Ko je zrnje v snopju dovolj utrjeno in suho — ga je treba izluščiti iz klasja. Pridejo mlatiči, ki žito omlatijo, zrnje prevejejo — in sedaj šele je žito pripravljeno za malin, kjer ga mlinski

Zastavonoša.

Pogum in junaštvo bodi naše geslo!

kamen zdrobi in semelje v belo moko, ki iz nje mama speče okusno pogačo.

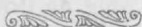
To je — dragi moji prijateljčki — kratek opis dolgega popotovanja, ki ga napravi zrnce, preden iz njega zraste nov sad, novo seme, nov kruhek. Kajneda, še mar vam ni, da bi se zmislili na to, ko slastno grizete okusno žemljico, — zraven pa jo mrvite in mrcvarite, da je joj. Glejte, prav radi tega sem vam zapisal te-le vrstice, ker sem vas hotel opozoriti na nič kaj lepo razvado nekaterih prenasičenih otrok; kar nič vam ne pazijo na kruh, ki ga jim dobra mati in skrbni oče rada odrežeta, dasi ga dostikrat s trudom in trpljenjem zaslužita. Nekateri taki objestni nagajivčki mrcvariyo, lomijo in trgajo prevelik kos hruha tako, da štrkajo drobtine — večje in manjše — vsekrižem na tla, na cesto, v prah, med smeti itd. O, koliko je sirot, revežev in stradajočih otročičev, ki bi bili naravnost srečni, če bi od preobilnosti tako razvajenih bogatejših otrok dobili vsaj to, kar imajo poslednji preveč! Pomisli, če spoznaš, da si morda tudi ti s kruhom premalo spoštljivo ravnal, da je kruh, in četudi majhen drobivec, dar božji, ki moramo zanj Boga vsekdar zahvaljevati, kajti zahvala je najboljša prošnja za nadaljnje darove. — Kolikokrat so rajni oče tudi mene opozorili, rekoč: »Kaj mrviš kruh! Ali ne veš, da je dar božji? Poberi in poljubi!« To sem si dobro zapomnil, pa mi je vedno hudo, če vidim, da nekateri otroci tako razmetavajo božji dar. Da, kruh je dar božji in brez njega bi bilo težko prestati; to skuša danes marsikak vojak na bojišču, to pa skuša in bo skušal še marsikdo med nami zlasti, če bo krvava svetovna vojska še dolgo trpela.

Francoski pisatelj Jules Vallés pripoveduje to-le: »Nekoč sem vrgel skorjico kruha proč. Bil sem še mal deček. Oče jo pobere, rekoč: ,Otrok, ne meči mi nikdar kruha po tleh, četudi je samo trda skorja; kruh se težko prisluži. Nimamo ga preveč; pa če bi ga tudi imeli v preobilici, zametavati bi ga ne smeli, ampak dajati bi ga morali revežem.

Bog ve, če ne bo še prišel čas, ko ti bo kruha zmanjkalo; takrat boš šele spoznal, koliko je vreden. Dobro si to zapomni! — Od takrat naprej», tako piše Vallés, »sem imel neko posebno spoštovanje do kruha. Žitno polje mi je bilo sveto; nikdar nisem pohodil žitne bilke ne nalašč, ne zato, da bi si utrgal kako cvetlico med žitom.«

Otrok moj! Spoštuj žitno polje, spoštuj zrnje, spoštuj kruh!

A. Č.

Otrok po volji božji.

Pred kratkim sem pisal v Ljubljani na glavni pošti neki članek. Kdo se briga ob takih trenutkih za ljudstvo, ki pride, opravi hitro svoje reči in zopet gre? Poleg tega se pa človek tako vglobi v svoje delo, da sploh ne vidi in ne čuti, kaj se godi v njegovi bližini. Le tu in tam ti udari na uho kaka beseda, krog tebe je čuti lahko pošumevanje pisanih kril, in na hodnikih odmevajo udarci oddaljajočih se korakov. Vznemiri in vznevolji te v takem slučaju znanec, ki pride odzadaj, te potreplje po rami in vpraša: »Hej, kaj pa ti tu, brate?«

Sedel sem brez skrbi in mirno sam zase, pisal svojo pot, in še tako glasen pogovor me ni spravil s pravega tira. Ko sem prišel do mesta, kjer je bilo treba nekoliko premisleka, sem odložil pero, prižgal svalčico in se ozrl krog sebe. Na stolu meni nasproti je sedela še mlada gospa in pisala menda svojemu možu, ki se daleč, daleč za deveto goro bori za slavo in čast svoje domovine. Ob strani ji je stal njen sinček kakih osmih let. Njegove iskrece se oči so švigale od osebe do osebe ter ljubko pogledovale zdajpazdaj mamico. V hipu se mi je prikupil in pri ljubil ta brhki dečko. Kadil sem dalje in ga neprestano opazoval.

Ko je gospa spisala pismo, ga je še enkrat skrbno prebrala.

Vestno je sledil deček vsaki potezi na materinem obrazu, se stisnil k njej in vprašal tiho s ponižnim glasom:

»Mama!«

»Kaj želiš, Dragan?«

»Ali si zapisala v pismu, da molim vsako jutro in vsak večer za srečno atovo vrnitev?«

»Sem, ljubček moj.«

»Ali si povedala, da sem dal zanj za sveto mašo iz prihranka, ki sem ga dobil za ministriranje?«

»Sem, ker vem, da bo ata tega iz srca vesel?«

»Pa si napisala tudi, da delam to iz ljubezni do njega in popolnoma prostovoljno?«

»Res, ker to si res storil tako.«

»In to si tudi pisala, da hočem biti vedno priden in da naj radi mene ne skrbi za dom?«

»Da, malček moj, vse to sem napisala; drugič bom še več, samo priden ostani in moli pobožno za atovo vrnitev.«

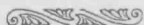
»Rad storim to, mama, tebi in Bogu na ljubo, samo plakati ne smeš več, mamica! Saj so rekli gospod katehet v šoli, da naj zaupamo in se zatečemo k Bogu, ki nas tudi v največji sili ne zapusti.«

Solze so stopile ob teh tolažilnih besedah mladi gospe v oči, objela je sinčka in ga poljubila veselja.

Kdo bi ne bil res vesel takega otroka, ki je veselje in blagoslov staršev ter po volji božji?

O, da so vsi slovenski otroci taki!

Vid Vidov.

Na Silvestrovo noč.

»Letos se ne vidiva več; do drugega leta boš spal, Tonček!«

Tako je rekel oče svojemu malemu Tončku.

»Ne, oče, jutri zjutraj že vstanem.«

»Miren bodi, Tonček in zaspil!«

In Tonček se je umiril, a ni takoj zaspal. Ta očetova beseda! Da bo toliko časa spal! In tako dolgo ne bo videl očeta in se ne bo igral s svojim

dragim tovarišem! Otožnost mu je legla na srce. Premišljeval je dolgo, da slednjič ni več vedel, ali še bdi, ali že sanja. Postalo je tako čudno okrog nje. Zasvetila se je soba, odprla so se vrata in v sobo je stopil njegov neločljivi prijatelj France.

»Oh, ti tukaj, France!«

»Da, Tonček, prišel sem po slovo. Celo leto sva se igrala skupaj; skupaj sva bila žalostna in vesela; najini duši sta bili enaki, in moje srce je bilo tudi tvoje.«

Z nemirnim srcem ga je Tonček poslušal, ko ga je spomnil vseh veselih in neveselih dogodkov, ki sta jih doživela. In Tonček ga je vzljubil bolj kot kdaj; saj mu je bil najboljši, edini prijatelj. Sedaj ga je šele prav spoznal.

Dal bi zanj življenje, vse, kar si more želeli mlado srce!

A zdaj pride po slovo! — —

»Pa kam greš, France?«

»Bodi vedno priden, Tonček! Mene povedejo angelci gor, kjer je samo dobro, a tebi dajo novega prijatelja.«

Tonček je zaplakal. V svoji veliki žalosti je stegnil roke do prijatelja.

»France, jaz grem s teboj!«

A prijatelja že ni bilo več. Tonček je zajokal za njim, da mu je hotelo srce razpočiti od boli; kajti vedel je, da ne vidi prijatelja nikdar več. —

Spet je premišljeval Tonček težke misli, temnejše od črne noči.

A glej — spet se je zasvetila soba v jasni luči. Dva angela sta vstopila in vedla za roke mladeniča, tako lepega in zalega, da je stegnil Tonček proti njemu ročice od začudenja.

Tedaj se mu je mladenič zasmehljaval tako nežno in milo!

Nato je izpregovoril in rekel Tončku:

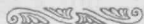
»Tonček, izgubil si svojega najboljšega prijatelja in si žalosten. Potolaži se! Glej, od zdaj naprej te bom še skrbneje spremljal jaz. Igrala se bova skupaj,

kot sta se s Francetom; ljubila se bova in si bova zvesta v sreči in nesreči.«

Objela sta se z mladeničem iskreno in prisrčno v znamenje, da sta postala neločljiva prijatelja.

In Tonček je bil zopet vesel. Skozi okno je zagledal svetel dan, prvi v novem letu.

Blagoslavljal ga je angel varih. Da bi ga blagoslavljal vso pot skozi življenje! Ivo Tratnik.

Pismo našega cesarja Franca Jožefa — otrokom.

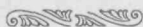
Ganljive so besede, ki jih je izpregovoril naš častitljivi vladar mladini naše velike države:

»Ako se ob robu groba v tako resnem času obračam do vas, ljubljena deca, storim to iz več vzrokov.

Prvič ste bili vi vselej veselje in tolažba, da, velikokrat v težkih časih mojega dolgega življenja edina uteha in edina radost vašega cesarja in kralja. Če sem vas videl, me je zadel v senčnih dneh mojega zemeljskega bivanja zopet enkrat solčni žarek. Vi ste, ljubi otroci, ki ste v srcu vašega kralja in cesarja najgloblje zapisani, vi ste cvetke moje države, dika mojih narodov, blagoslov njihove bodočnosti. Pa ne samo vašemu cesarju in kralju ste najljubši, še nekomu drugemu, pred katerim so celo najmočnejši tega sveta slabotne stvari — Bogu, našemu Gospodu —. V vaših očeh žari še luč neskaljene nedolžnosti, okoli vas je še raj in nebesa. Bog je vsemogočen. V njegovih rokah je usoda narodov. Njegovi volji se vse klanja, po njem se ravnaajo zvezde in ljudje. Da bi ta vsemogočna roka božja čuvala in obvarovala Avstro-Ogrsko, da bi ji podelila zmago nad številnimi sovražniki, da bi se po zmagi okrepila na božjo čast in proslavo, to je edino, kar po bolestipolnem življenju še želim. To je bila moja želja, ko sem tako mlad in poln nad

zasedel prestol svojih očetov. To bo tudi moja želja, ki bo morda kmalu splavala preko mojih umirajočih usten kot beseda zadnje ljubezni in skrbi za moje dežele, za moje narode. Bog vse vodi, in sicer tako, kakor njemu dopada. Mi ljudje ne zmoremo nič preko njega in brez njega. Ker ste vi, ljubi otroci, Bogu najbliže, vas prosi vaš cesar in kralj: Molite, da nas blagoslovi in da podeli milost naši zadevi. Bog uslišuje molitev nedolžnih, ker jih ljubi, ker v njih vidi svojo podobo. Zato ne prenehajte moliti s sklenjenimi rokami — vi mali in najmanjši. Če otroci države molijo za svojo domovino, vem, da naša zvezda srečno stoji. Potem ste deležni zmage in slave naše države. Vi ste izprosili blagoslov od zgoraj na naše zastave, na našo vojsko. Ljubí otroci, ne pozabite na državo, ki ji na zemlji pripadate; ne pozabite na svojega starega cesarja!«

Franc Jožef I.

Predgodnica.

Pa striček menda še ne vejo,
da sveti trije Kralji
že k nam v deželo grejo;
sicer bi se lepo obrili,
si laske pomočili
in počesali jih,
ker striček naš so Gašper
in jutri je njih god!

Jaz pa jim grem povedat;
to bodo se smijali
in bel grošek mi dali,
ker jutri je njih god!

Bogumil Gorenjsko.

Novoletni pozdrav Mariji.

(Po F. W. Weber.)

Ti si tista, vsa prečista,
ki jo ljubim, ti si tista,
ki jo mislim tolikrat.
Blažena Gospa z višave,
duša poje ti pozdrave:
Bodi zdrava tisočkrat!

Lilija si večnobela,
kakor si nam zacvetela
v Nazaretu prvokrat.
Ti najlepše delo sveto,
od nebeških rok spočeto:
Bodi zdrava tisočkrat!

Kakor zvezda v temni noči
razdivjani morski moči
milo pride kraljevat,
Ti prisiješ, nam mornarjem,
ko borimo se z viharjem:
Bodi zdrava tisočkrat!

Kadar v smrtni bolečini
duša v solzni bo dolini
k tebi zrla zadnjokrat;
stoj ob meni v istem času,
ko ihtel bom v tihem glasu:
Bodi zdrava tisočkrat!

Silvin Sardenko.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

Četudi ste, dragi čitateljčki, še majhni in mladi, vendar to že menda vsi veste, da je ljubka cvetica vijolica podoba ponižnosti. Torej tudi lahko takoj uganete, da ima moje vabilo: »Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!« ta pomen, da se posebno vnemajmo za ponižnost, ono čednost, ki je Mariji posebno ljuba, ker se je zelo prizadevala zanjo, ko je bila še na zemlji. In to nežno Mariji tolikanj drago cvetico vijolico si bomo letos večkrat ogledali, t. j. pridno se bomo učili o ponižnosti. Kaj ne, da boste poslušni in pridni učenci v naši šoli krščanske ponižnosti!

1. Slava ponižnosti.

Vijolica je sicer ena najskromnejših cvetic, in vendar si je pridobila v teku časa veliko slavo in mnogo prijateljev. Neko prvenstvo ima že v tem, ker se vzbudi in razcvete že zgodaj v pomladi in se prikaže med prvimi najbudnejšimi »hčerkami pomladi.« V mesecu marcu se pojavi njeno kraljestvo, kakor je šmarnica — kraljica majnika. Izvolila si je enkrat za vselej bolj v skritih koticah po mejah in pod grmovjem svoj prostorček, da imajo dovolj prostora druge cvetice, ki pridejo za njo. Njena barva je skromna, in vendar zelo prikupna; njen vonj pa je tako prijeten, da se odlikuje skoro med vsem cvetjem.

Enako skromno se kaže ljuba ponižnost, in vendar ima med čednostmi tako odlično mesto, da bi brez nje celó vse druge čednosti ne imele prave cene in veljave.

Slavo ponižnosti nam je razodel Stvarnik sam. Seveda med božjimi lastnostmi ne imenujemo posebej božje ponižnosti, ker je že dovolj jasno povedana v njegovi neskončni dobrotljivosti in usmiljenosti. Saj nam Bog ne more biti drugače milostljiv in usmiljen, kakor da se on — neskončno veličastni — neizmerno poniža do ubogih stvari.

Posebno vidno pa nam je Jezus Kristus pokazal lepoto ponižnosti in ovekovečil njeno slavo z besedo in zgledom. To dobro veste že vi, dasi se še niste veliko učili o Jezusu Kristusu. Kaj drugega nam pač kažejo

jaslice kot neskončno ponižnost včlovečenega Boga? Kaj nas uči težavni in bridkostni beg v Egipet kot neizmerno ponižnost božjega Deteta? In tridesetletno skromno in samotno življenje Sinu božjega v Nazaretu — ali nam ne oznanjuje nedopovedljivo velike ponižnosti njegove? Najbolj razsvetljeni učeniki sv. katoliške Cerkve se ne morejo dovolj načuditi tej preprosti ponižnosti vsemočnega Boga, ki dela v potu svojega obraza v preprosti ozki delavnici sv. rednika Jožefa. Skoraj si ne moremo drugače misliti, kakor da so bile njegove svete roke od težkega dela čestokrat trde in žuljave — tiste vsemočne roke, ki vzdržujejo vesoljni svet! Ali si morete misliti še večjo ponižnost?

Enako je bila v njegovem javnem delovanju zadnja tri leta ravno sv. ponižnost poglavitna čednost in voditeljica njegovih drugih popolnosti. Nauk o ponižnosti mu je bil posebno pri srcu; ponavljal ga je o raznih priložnostih. Otročiče je posebno ljubil radi njih ponižnosti in je resno opominjal odrasle ljudi, da naj bodo njim enaki, ker sicer ne pojdejo v nebeško kraljestvo. Priporočal je ponižnost v prelepih prilikah, n. pr. o gostih, ki si izbirajo prve prostore pri mizi; o prevzetnem farizeju in ponižnem cestninarju, ki sta šla v tempelj molit, itd. In svoj nebeški nauk o ponižnosti je takorekoč zaključil pri zadnji večerji, ko je postavil presv. Rešnje Telo ter hotel med nami ostati skrit pod skromnima podobama kruha in vina, poprej pa je še apostolom stregel kot najnižji služabnik — umival jim noge! In da bi si bolje zapomnili ta zgled globoke ponižnosti, jih še z besedo ljubeznivo opozori nanj: »Zgled sem vam zapustil«. . . Da, zgled izredne ponižnosti nam je zapustil tedaj, ker noge umivati je bila pri judih naloga najnižjega posla. Krono svoji božji ponižnosti pa je postavil s svojo smrtjo na križu, ker je krotko preстал to najkrutejše zaničevanje.

Pomniti pa moramo, da je bilo vse to triintridesetletno poniževanje našega Zveličarja popolnoma prostovoljno. Jezus, vsemočni Bog, bi si bil lahko odbral vse, kar je na svetu najčastnejše in najprijetnejše; pa vselej in povsod si je odbiral le to, kar je bilo težavno in neprijetno ter brez svetne imenitnosti.

Slava ponižnosti se izkaže tudi iz nasprotnega greha — napuha in prevzetnosti. Z napuhom so hudobni duhovi napravili rajsko srečo; s ponižnostjo, ki je nanjo prisegal sv. Mihael — kdo kot Bog? — pa so si zaslužili vsi dobri duhovi svoje vekomaj zagotovljeno blaženstvo. — Napuh je bil tudi vzrok prvega greha na zemlji. Že izkušnjava je bila naperjena proti

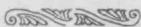

Jezušček me ima rad!

ponižnosti: »Bogu bosta enaka in spoznala bosta dobro in hudo«; in greh sam je bil drzna nepokorščina, ki je ponižnosti naravnost nasproti. In tako je še zdaj vsak greh v svojem bistvu napuh, ki se noče ukloniti božji volji. Čim pogubnejši je napuh, tem bolj zaželjena je nasprotna čednost — ponižnost.

Ponižnosti le je zagotovljena večna slava. Šesta temeljna resnica nas uči, da je milost božja k zveličanju potrebna. Sveto pismo pa pravi: »Bog se ustavlja napuhnjenim, ponižnim pa daje milost.« »Kdor se ponižuje, bo povikšan.« Ponižnost je ključ, ki odpira

nebeška vrata. Sv. Avguštin pravi: »Pot, ki pelje do svetosti, je tale: prvič ponižnost, drugič ponižnost, tretjič ponižnost.« In zgodovina nam priča, da so se vsi svetniki v tem oziru zvesto ravnali po nauku in zgledu Jezusovem, in čim svetejši so bili, tem bolj so se odlikovali po svoji ponižnosti. Vsem na čelu pa je Marija, ki je takrat, ko je bila povišana do največje časti, ko ji je nadangel Gabriel razodel, da bo Mati božja, ponižno odgovorila nebeškemu poslancu: »Dekla sem Gospodova; zgodi se mi po tvoji besedi!«

Sanje.

»Mama!«

Sredi noči je poklical v spanju s čudnim, prestrašenim glasom. Kakor da je uboga sirota zavpila na pomoč, tako žalosten klic je presekal nočno tišino.

Mati je napol bedela in v hipu je bila pri otroku.

»Kaj pa je, Ivanček?« je vprašala skrbno in plašno, kakor govori le mati.

»Mama,« je zajecal otrok ves vznemirjen, »ah, mama, kaj sem jaz videl! Ateja sem videl!«

Prijel je za materino roko in pomencal oči.

»Pa si se ateja tako ustrašil? Ateja se vendar ne boš bal?«

Z ljubečo roko je otroka pobožala in položila nazaj na vzglavje. A Ivanček se je vzravnal in se stisnil k njej.

»Ne bom spal, strah me je! Pa ne ateja, tistih hudih mož se bojim.« — S strahom je pravil.

»Ivanček, sanje so bile to. Nič te naj ne bo strah!«

»Ne, prav natanko sem videl. Samo tako čudno je bilo vse, in atej so bili čisto drugačni kot takrat, ko so šli od doma. Klical sem jih, ko sem jih zagledal, pa me niso nič slišali. Vojaško obleko so imeli, kot takrat, ko so nas prišli obiskat. Samo — zdaj se niso smejali; žalostni in hudi so bili in tisto strašno, veliko puško so imeli v roki. Sami tuji možje so bili okrog njih, sami bradatí vojaki, in vsi so jezno gledali. Mamica, in jaz sem se tako bal... Morda ti hudi možje niso pustili, da bi atej slišali mene...«

»Na vojski morajo biti taki, Ivanček!« je rekla otroku mati in ga pogladila po glavici. »Vidiš, ti ne veš, kaj je vojska. Tam se mora vsak strogo držati, da se ga sovražnik boji. Vidiš, tisti hudi možje, tisti jezni vojaki morajo biti srditi. Ateja pa imajo možje radi kakor ti. Seveda tebe, revček, niso slišali... No, Ivanček, pa so te kaj videli atej?«

»Nič. In zato mi je ravno hudo, ko smo bili tako blizu. Rekel sem jim, da naj pridejo kmalu domov. In sem jim povedal, da jih čakate tudi vi, da bi jih tudi vi tako radi videli — pa atej niso nič slišali in mi niso odgovorili.«

S skoro jokajočim glasom je govoril Ivanček.

»Nedolžno dete!« je pomislila mati.

»In tako kratek čas sem jih videl!« je vzdihnil otrok. »Kar naenkrat so prišli od druge strani še bolj strašni možje in ti so gledali še bolj jezno... Naš atej so hitro vzdignili tisto veliko puško in od vseh strani je tako strašno zagrmelo — in jaz sem zavpil, poklical sem vas. A v tistem hipu je vse izginilo. Ah, mama, jaz se tako bojim za našega ateja — — —«

Ivanček se je še tesneje stisnil k materi. Mati je čutila, kako so trepetale njegove roke, kako mu je drgetalo telo.

»Nič se ne boj, Ivanček«, mu je dihnila z mehkim glasom. »Le miren bodi! Ateju se ne bode zgodilo nič hudega. Samo priden bodi! Snoči si molil zanj in Bogec ga bo zato varoval... Le lepo zaspil!«

»Bogec jih bo varoval!« je ponovil otrok in se je skoro vzveselil. »Mamica, pa še zdajle za ateja moliva!«

V teh hipih je začutila mati, kako sladka in mogočna je ljubezen otrok. Vnovič je občutila srečo svojih težkih dni.

»Da, Ivanček!« je dejala. »Najlepše bo, da tudi zdajle pomoliva za ateja. Morda ravno zdaj najbolj potrebujejo, da bi jih Bogec še bolj varoval.«

Ogrnila je Ivančka in pokleknila sta oba pred Marijin oltarček v sobi. Rdeča lučka je vzplapolavala pred podobo, bele rože so pordevale okrog nje, sredi njih se je pa smehljal dobrohotno in usmiljeno obraz Marijin. Dvoje src je drhtelo v pobožni molitvi, in rdeči

žarki, ki so vztrepetavali v temo, so nosili njiju vzdih k Materi vseh ubogih in zapuščenih . . . In Ivančku se je zdelo, da ju ta Mati blagoslavlja s svojimi milosrčnimi očmi. Saj najčistejša in najlepša je ljubezen nedolžnih, in najmogočnejša je njih molitev, ker jo molijo v ljubezni z Bogom sklenjena srca — — —

Ko se je Ivanček zjutraj prebudil, se mu je veselo smehljalo lice.

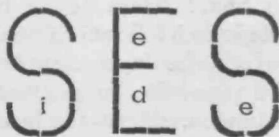
»Spet sem videl ateja!« je pravil ves srečen svoji materi. »In atej so me tudi videli in so govorili z menoj in so se smejali. Kmalu pridejo domov, so rekli, samo priden moram biti in moliti zanje. Takrat bodo povedali, kako je bilo na vojski, in bodo prinesli tudi zame vojaško obleko, da se ne bom več bal vojakov. In sabljico in kapo mi bodo prinesli, kakor jo imajo oficirji. Oj, mamica! Samo tiste puške ne maram! Nak, in sem ateju tudi rekel. Veste, in ko so govorili, so me ves čas božali in zmerom so se smejali . . . Ah, mamica, kako lepo je bilo! Naš atej so mi tako dobri!«

In mamica se je zasmejala z Ivančkom vred.

Jože Plot.

Rebus.

Priobčil Internus.

Šaljivo vprašanje.

Kakšen razloček je med palčkom in orjakom?

(Rešitev in imena rešilcev v prih. listu.)

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K 20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.

Odgovorni urednik **Anton Kržič**.

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.